

ჯ.კ. რუსლინი

ქანი ქოჩენი

და

საიდუმლო ოთახი

ქანი კოჭი

და
საიდუმლო ოთახი

Harry Potter™

and the Chamber of Secrets

J.K. ROWLING

ჟ. კ. როულინგი

ქანო ქოტუნო

და
საიდუმლო ოთახი

ინგლისურიდან თარგმნა
დავით გაბუნიაშვილი

სულაკაურის
გამომცემლობა

ვუძღვნი შონ პ. ფ. ჰარისს,
თავზეხელაღებულ მძღოლსა და
გულითად მეგობარს.

ჟ. კ. როულინგი

თავი პირველი

ყველზე ცუდი დაბადების დღე

საუზმობისას პრივიტ დრაივის ოთხ ნომერში ისევ ერთი ამბავი ატყდა. ბატონი ვერნონ დერსლი დილაუთენია გაელვიძებინა ბუს კივილს და ახლა გაჯავრებული უყვიროდა ცოლის დისშვილს, ჰარის:

– ამ კვირაში ეს უკვე მესამედ ხდება! მიხედე შენს ბუს, თორემ აქედან მივაბრძანებ!

შეშინებული ჰარი ბუს გამოეყომაგა:

– თავის ნებაზე ფრენასაა მიჩვეული, გალიაში ძალიან მოიწყინა. ნეტავ ღამლამობით მაინც შეიძლებოდეს გარეთ გაშვება.

– ერთი მითხარი, ვის ასულელებ?! – გადაირია ძია ვერნონი და სქელ ულვაშზე ჩამოკონწიალებული ერბოკვერცხის ნამცეცი აუცახცახდა, – კარგად ვიცი, რაც მოხდება, თუ მაგ ბუს გარეთ გავუშვებთ! – და მრავალმნიშვნელოვნად გადახედა თავის ცოლს, პეტუნias.

ჰარიმ რაღაცის თქმა დააპირა, მაგრამ ამ დროს დერსლების ვაჟმა, დადლიმ, ერთი მაგრად დააბოყინა და გამოაცხადა:

– კიდევ მინდა ბეკონი!

– ტაფაზეა, სიხარულო, – შესცინა დეიდა პეტუნია კარგად ჩასუქებულ შვილს, – სანამ აქა ხარ, საჭმელ-სასმელს არ მოგაკლებთ, თორემ სკოლაში, ვინ იცის, რას გაჭმევენ!

– კარგი ერთი, პეტუნია! სმელტინგსში მეც ვსწავლობდი, მაგრამ არავინ მაშიმშილებდა, – დაამშვიდა ქმარმა, – დადლისაც არ ეტყობა, მაინცდამაინც, უჭმელობა. არა, შვილო?

დადლი გასივებულ უკანალს სამზარეულოს სკამზე ველარ ატევენდა. მამას გაუცინა და ჰარის მიუბრუნდა:

– ტაფა მომე, ბიჭო!

– ჯადოსნური სიტყვები დაგავიწყდა, – გაღიზიანდა ჰარი.

„ჯადოსნურის“ გაგონებაზე დერსლებს თავისი დაემართათ –

სუნთქვაშეკრულმა დადღიმ სკამიდან ისეთი ბრაგვანი მოადინა, მთელი სამზარეულო შეზანზარდა; დეიდა პეტუნია შეჰკივლა და პირზე ხელები იტაცა, ძია ვერნონს კი სიბრაზისგან საფეთქლებზე ძარღვები დაებერა, წამოხტა და, ის იყო, უნდა ეღრიალა, რომ ჰპარიმ დაასწრო:

– „თუ შეიძლება“ უნდა დაგეყოლებინა და მეტი არაფერი. ეს ვიგულისხმე...

– მე რა გითხარი?! – დასჭექა გაშმაგებისგან პირზე დუჟმოდ-გარმა ძიამ, – ჩვენს სახლში ჯადოსნური სიტყვები არ ახსენო-მეთქი!

– მაგრამ მე ხომ...

– დადღის ემუქრები? როგორ ბედავ!!! – გაცოფებულმა ძია ვერნონმა მაგიდას მუშტი დაჰკრა.

– მე მხოლოდ...

– ხომ გაგაფრთხილე, ამ სახლში შენს არანორმალურ საქციელს ვერ მოვითმენ-მეთქი!

ჰარიმ ჯერ გამძვინვარებულ ძიას გადახედა, მერე – გაფითრებულ დეიდას, რომელიც დადღის წამოდგომაში ეხმარებოდა, და ძლივს ამოილულლულა:

– მეტს აღარ ვიზამ...

მარტორქასავით აქოშინებული ძია ვერნონი მძიმედ დაეშვა სკამზე, თან ჰარისთვის ბასრი მზერა არ მოუცილებია. რაც ჰარი საზაფხულო არდადეგებზე შინ დაბრუნდა, ძია ვერნონი ისე ექცეოდა, თითქოს, ბავშვი კი არა, ჭურვია და სადაცაა, აფეთქდებაო. ჩვეულებრივი ბავშვებისაგან ის მართლაც ძალიან განსხვავდებოდა.

ჰარი პოტერი ჯადოქარი იყო, ჰოგვორტსის მაგიისა და ჯადოქრობის სკოლის პირველკურსელი. სწავლა რომ დამთავრდა, არდადეგებზე შინ დაბრუნდა, რაც დერსლებს დიდ უბედურებად მიაჩნდათ, მაგრამ ჰარი მათზე უფრო უბედურად გრძნობდა თავს. ჩამოსვლის დღიდანვე ჰოგვორტსი ენატრებოდა, ზოგჯერ ეს გრძნობა განუწყვეტელ მუცლის ტკივილს აგონებდა. ენატრებოდა უთვალავი საიდუმლო დერეფანი, მოჩვენებებით სავსე ციხე-კოშკი და ყველა გაკვეთილი (სნეიპის შხამ-წამლების გაკვეთილის გარდა), ენატრებოდა ბუს მოტანილი წერილები, დიდ დარბაზში გამართული ბანკეტები, თავის ჩარდახიან სანოლში ძილი, მეტყევე ჰაგრიდის ქოხში სტუმრობა, განსაკუთრებით კი – ქვიდიჩი, სპორტის ყველაზე პოპულარული სახეობა ჯადოქრების სამყაროში (ქვიდიჩის სათამაშოდ ექვსი სვეტი, ოთხი მფრინავი ბურთი და ცოცხზე ამხედრებული თოთხმეტი მოთამაშეა საჭირო).

ძია ვერნონმა ჰარის ჩამოსვლისთანავე საკუჭნაოში ჩაკეტა

შელოცვის წიგნები, ჯადოსნური ჯოხი, მანტიები, ქვაბი და, რაც მთავარია, უკანასკნელი მოდელის მფრინავი ცოცხი „ნიმბუს-2000“. დერსლებს რა ენაღვლებოდათ, თუკი ჰარი მთელ ზაფხულს ერთხელაც არ ივარჯიშებდა და ქვიდიჩის გუნდიდან გარიცხავდნენ? ან რაში ედარებოდით, საშინაო დავალებას თუ ვერ შეასრულებდა? დერსლები, ჯადოქრების ენაზე რომ ვთქვათ, ნამდვილი მაგლები იყვნენ, ანუ ჯადოქარი წინაპრები არ ჰყოლიათ, და ამიტომაც ოჯახში ჯადოქრის ყოლა საშინელ სირცხვილად მიაჩნდათ. ძია ვერნონმა ჰარის ბუ, ჰედვიგიც კი გალიაში ჩაამწყვდია, რომ ჰარის სხვა ჯადოქრებისთვის წერილები ველარ გაეგზავნა.

ჰარი დერსლებისაგან გარეგნობითაც ძალიან განსხვავდებოდა. ძია ვერნონი სქელი, შავულვაშა კაცი იყო, კისერი თითქმის არ ჰქონდა; გაძვალტყავებულ დეიდა პეტუნიას სახე ცხენივით ჩამოგრძელებოდა; ქერა დადლი მეტისმეტად მსუქანი და ლაჟღაჟა ბრძანდებოდა. ჰარი კი ერთი ტანმორჩილი, გამხდარი ბიჭი იყო, ღია მწვანე თვალები და მუდამ აჩეჩილი კუპრივით შავი თმა ჰქონდა, მრგვალმინებიანი სათვალე ეკეთა და შუბლზე ელვასავით გაკლაკნილი ნაიარევი აჩნდა.

ეს ნაიარევი ჰარის საიდუმლოებით მოცულ წარსულზე მეტყველებდა, თერთმეტი წლის წინანდელ ამბებზე, როცა ჯერ კიდევ სრულიად ჩვილი ჰარი დერსლების კართან დატოვეს.

ერთი წლისა იყო, როცა როგორღაც გადაურჩა ყველა დროის უდიდესი ბოროტი ჯადოქრის, ვოლდემორის რისხვას. ვოლდემორის სახელს ჯადოქრების უმრავლესობა შიშით ვერც კი ახსენებდა. ჰარის მშობლები სწორედ მან დახოცა, მაგრამ თავად ბავშვს ვერაფერი დააკლო, მხოლოდ ელვასავით გაკლაკნილი ნაიარევი დაუტოვა შუბლზე. ყველაზე უცნაური და საკვირველი რამ კი ამის შემდეგ მოხდა – ვოლდემორს ძალა დაეკარგა.

ბიჭუნა კი თავისი დეიდისა და მისი ქმრის სახლში გაიზარდა. ათ წელიწადს ცხოვრობდა დერსლებთან და ამ ხნის განმავლობაში ვერაფრით ვერ მიმხვდარიყო, თავისდა უნებურად როგორ ახერხებდა საკვირველი ოინების მოწყობას. დერსლების მოგონილი ამბისაც სჯეროდა: შენ და შენი მშობლები ავტოკატასტროფაში მოჰყევით, ისინი დაიღუპნენ, შენ კი ეგ ნაიარევი დაგრჩაო.

მაგრამ ზუსტად ერთი წლის წინ ჰარიმ ჰოგვორტსიდან წერილი მიიღო და საიდუმლოსაც ფარდა აეხადა. ჰარი ჯადოქრების სკოლაში ჩარიცხეს, სადაც თავისი ნაიარევის წყალობით, ყველა სცნობდა...

და აი, პირველი სასწავლო წელი დამთავრდა და ჰარი საზაფხულო არდადეგების გასათარებლად დერსლების ოჯახში დაბრუნდა, სადაც ისე ექცეოდნენ, როგორც ქეციან ძაღლს.

დერსლებს არც კი გახსენებიათ, რომ დღეს ჰარის 12 წელი შეუსრულდა. რა თქმა უნდა, ბერს არც არაფერს ელოდა, მისთვის ხომ ტორტიც არასოდეს გამოუცხვიათ, მაგრამ ამჯერად დერსლებს ჰარის დაბადების დღე საერთოდ გადაავიწყდათ.

უცებ ძია ვერნონმა ხმამაღლა ჩაახველა და საზეიმოდ გამოაცხადა:

– როგორც მოგეხსენებათ, დღეს ძალიან მნიშვნელოვანი დღეა!

ჰარიმ ყურებს არ დაუჯერა, წუთუ...

– დღეს ჩემს კარიერაში ყველაზე დიდი გარიგება უნდა დავდო, – დააზუსტა ძია ვერნონმა.

ჰარიმ თავი ჩალუნა: „როგორ ვერ მივხვდი, ისევ იმ სულელურ წვეულებაზე ლაპარაკობს! ორი კვირაა, სულ პირზე აკერია!“. ძია ვერნონს იმედი ჰქონდა, რომ მდიდარი მშენებლისაგან უზარმაზარ შეკვეთას მიიღებდა, ამიტომ ის კაცი, მეუღლესთან ერთად, ვახშმად მოიპატიჟა (ძია ვერნონი ბურლების დამამზადებელი ფირმის დირექტორი იყო).

– მგონი, ურიგო არ იქნება, განრიგს კიდევ ერთხელ თუ გადავხედავთ, – განაგრძო ვერნონმა, – რვა საათისთვის ყველანი ჩვენ-ჩვენს ადგილას უნდა ვიყოთ! პეტუნია, შენ...

– სასტუმრო ოთახში დაგხვდებით და სტუმრებს ღირსეულად შემოვიპატიჟებ, – დეიდა პეტუნია, ეტყობა, განრიგი უკვე ზეპირად იცოდა.

– კაარგია! კარგი! შენ, დადლი?

– მე კარს გავუღებ და ვეტყვი: ძვირფასო სტუმრებო, ნება მიბოძეთ, მოსასხამების გახდაში მოგეხმაროთ! – და დადლი სულელურად დაიმანჭა.

– წარმომიდგენია, როგორ მოეწონებათ ჩვენი ბიჭი, – წამოიძახა აღტაცებულმა დეიდა პეტუნია.

– გადასარევია! ყოჩაღ, დადლი, – შეაქო ვერნონმა, მერე ჰარის მიუბრუნდა: – შენ რა უნდა ქნა?

– ჩემს საწოლ ოთახში ვიჯდები და არ ვიხმაურებ, ვითომ აქ არა ვარ, – წაილულულა ჰარი.

– ძალიანაც კარგი! – ბოროტად ჩაიცინა ძია ვერნონმა, – მე სტუმრებს ოთახში შემოვუძღვები, პეტუნიას გავაცნობ და სასმელს შევთავაზებ. ცხრის თხუთმეტ წუთზე...

– მე გამოვაცხადებ: „გთხოვთ სუფრასთან!“ – დაასრულა პეტუნია.

– დადლი, შენ რა უნდა თქვა ამ დროს?

– ნება მიბოძეთ, სასადილო ოთახში გაგიძღვეთ, ქალბატონო მეისონ, – და დადლიმ დონდლო ხელი უჩინარ ქალბატონს გაუწოდა.

– ნამდვილი ჯენტლმენი გვეზრდება! – აღფრთოვანდა დეიდა პეტუნია.

– შენ? – ძია ვერნონმა ბოლმიანი თვალებით გადახედა ჰარის.

– ჩემს საწოლ ოთახში ვიჯდები და არ ვიხმაურებ, ვითომ აქ არა ვარ, – უნდოდა გაიმეორა ჰარიმ.

– ძალიანაც კარგი! ჰო, მართლა, არ დაგვაგინყდეს, ვახშამზე ერთი-ორი დახვეწილი ქათინაური უნდა ვუთხრათ სტუმრებს. პეტუნია, ხომ არაფერი მოგიფიქრებია?

– ბატონო მეისონ, ვერნონმა თქვენზე მითხრა, გოლფს გადასარე-ვად თამაშობსო... ქალბატონო მეისონ, უმორჩილესად გთხოვთ, მითხრათ, სად შეიძინეთ ეს კაბა?

– ბრწყინვალეა! დადლი, შენ?

– სკოლაში დასაწერი გვექონდა თემა „ჩემი იდეალი“, ჰოდა, ბატონო მეისონ, მე თქვენზე დავწერე.

ამჯერად დადლის მეტიმეტი მოუვიდა: სიხარულისგან ატირებული და დეიდა პეტუნია მშვილი გულში ჩაიკრა, ჰარი კი მაგიდის ქვეშ ჩაძვრა, რომ არ შეემჩნიათ, როგორ იგუდებოდა სიცილით.

– შენ, ბიჭო?

ჰარიმ მაგიდის ქვემოდან გამოყო თავი:

– ჩემს საწოლ ოთახში ვიჯდები და არ ვიხმაურებ, ვითომ აქ არა ვარ!

– ძალიანაც კარგი! მადლობა ღმერთს, მეისონებმა შენზე არაფერი იციან და არცაა საჭირო! ვახშამს როცა მოვრჩებით, შენ, პეტუნია, ქალბატონ მეისონს სასტუმრო ოთახში გაიყვან, მე კიდეც ბატონ მეისონს ბურღებზე ლაპარაკით ტვინს გავუბურღავ. ჰოდა, თავი ქუდში მაქვს! ათსაათიან საინფორმაციო გამოშვებამდე ხელმოწერილი და ბეჭედდასმული კონტრაქტი მექნება! ხვალ ამ დროისთვის კი საყიდლებზე წავალთ, რომ მალიორკის აგარაკი მოვანყოთ.

ჰარის ეს ამბავი სულაც არ გახარებია, ამათ პრივიტ დრაივის სახლშიც არ ვეხატები გულზე და მალიორკაზე ჩემს თავს რაღა შეაყვარებთო.

– მოვილაპარაკეთ! კარგი, ახლა ქალაქში წავალ, ჩემთვის და დადლისთვის პიჯაკებს ვიყიდი. შენ კი, იცოდე, დეიდაშენს სახლის დალაგებაში ხელი არ შეუშალო! – შეუბღვირა ვერნონმა ცოლის დისშვილს.

მშვენიერი მზიანი დღე იდგა. ჰარი უკანა კარით სახლიდან გავიდა,

გაზონი გადაიარა, ბაღში გრძელ სკამზე ჩამოჯდა და თავისთვის წაიმღერა: „გილოცავ დაბადების დღეს... გილოცავ დაბადების დღეს!“.

წარმოგიდგენიათ?! არც მისალოცი ბარათი მიუღია, არც საჩუქარი, თანაც, საკუთარ დაბადების დღეზე ისე უნდა მოქცეულიყო, თითქოს საერთოდ არ არსებობდა! ჰარიმ ნაღვლიანად გახედა ლობეს, ასე მარტო არასოდეს უგრძნია თავი. მერე ჰოგვორტსი მოაგონდა და ქვიდიჩის თამაშზე მეტად, თავისი საუკეთესო მეგობრები, რონ უისლი და ჰერმიონ გრეინჯერი მოენატრა. თუმცა, ეტყობა, იმათ დიდად არ ენატრებოდათ. მთელ ზაფხულს მისთვის ერთი წერილიც კი არ გამოუგზავნიათ... არადა, რონი დაჰპირდა, ჩემთან დაგპატიჟებ, თუ გინდა, ჩამოდი და დარჩიო.

რამდენჯერ გაიფიქრა, გალიას მოვაჯადოებ, ჰედვიგს გამოვუშვებ და რონთან და ჰერმიონთან წერილს გავატანო, მაგრამ ვერ გაბედა: არასრულწლოვან ჯადოქრებს სკოლის გარეთ ჯადოქრობის გამოყენება ეკრძალებოდათ. ჰარის, რა თქმა უნდა, ეს ამბავი დერსლებისთვის არ გაუმხელია. ერთადერთი მიზეზი, რატომაც დერსლებმა ჯადოსნურ ჯოხსა და ცოცხთან ერთად, ჰარიც არ ჩაამწყვდიეს საკუჭნაოში, სწორედ ეს იყო: ეშინოდათ, ვაითუ, ნეხვის ხოჭოებად გადაგვაქციოსო.

პირველი კვირები ჰარი მშვენივრად ერთობოდა – რაღაც სისულელეს თავისთვის გაუგებრად ბუტბუტებდა, ამის გაგონებაზე ზონზროხა დადლი გამწარებული გარბოდა ოთახიდან. მაგრამ რონისა და ჰერმიონის უყურადღებობის გამო ჰარიმ ჯადოქრების სამყაროსაგან ისე მოწყვეტილად იგრძნო თავი, დადლის წვალემა უკვე აღარ ეხალისებოდა. მისთვის ცხადი გახდა, რომ საუკეთესო მეგობრებსაც კი აღარ ახსოვდათ მისი დაბადების დღე!

რას არ მისცემდა ახლა, ოღონდ ჰოგვორტსიდან ერთი წერილი მაინც მიეღო! სულ ერთია, ვინ გამოუგზავნიდა. უფრო მეტიც, თავისი მოსისხლე მტრის, დრაკო მალფოის დანახვაც კი გაახარებდა, დარწმუნდებოდა მაინც, რომ ეს ყველაფერი სიზმრად არ უნახავს. თუმცა, ისიც უნდა ითქვას, რომ ამ ერთ წელიწადს ჰოგვორტსში სულ სამხიარულოდ არ ჰქონდა საქმე. სხვა რომ არაფერი, ბოლო სემესტრის მიწურულს ბოროტსა და შემზარავ ჯადოქარს, ლორდ ვოლდემორს შეხვდა პირისპირ. რა თქმა უნდა, ვოლდემორი ადრინდელივით ძლევამოსილი აღარ იყო, მაგრამ ძალაუფლების დაბრუნება კი მტკიცედ ჰქონდა გადაწყვეტილი. ჰარი უკვე მეორედ დაუსხლტა კლანჭებიდან და, რომ იტყვიან, ბენჯზე გადარჩა. ამდენი ხნის შემდეგაც კი ძილში ცივ ოფლს ასხამდა და ეღვიძებოდა. ახსენდ-

ებოდა ვოლდემორის მკვდრისფერი სახე, შეშლილი, გაფართოებული თვალები და ფიქრობდა, „ვინ იცის, ახლა სად არისო“.

უცებ ჰარი ფიქრებიდან გამოერკვა და წელში გასწორდა. ბალის ღობეს აქამდე თუ მხოლოდ თვითონ უცქეროდა, ახლა ღობემაც დაუწყო ცქერა! ფოთლებში ორი გადმოკარკლული მწვანე თვალი დალანდა.

ეზოს მეორე მხრიდან დამცინავი ხმა გაისმა. ჰარი მოულოდნელობისგან შეხტა.

– კარგად ვიცი, დღეს რა დღეა! – მისკენ სიმღერ-სიმღერით მობაჯბაჯებდა დადლი.

გადმოკარკლული თვალები უცებ სადღაც გაუჩინარდა.

– რა თქვი? – ჰარის ღობისთვის თვალი არ მოუცილებია.

– კარგად ვიცი, დღეს რა დღეა! – გაუმეორა დადლიმ და ჰარის თავზე დაადგა.

– ყოჩაღ! როგორც იქნა, კვირის დღეები გისწავლია.

– დღეს ხომ შენი დაბადების დღეა! – ჩაიქირქილა დადლიმ, – როგორ მოხდა, მისალოცი ბარათები რომ არ მოგდის? მაგ შენს საგიჟეში მეგობრები არა გყავს?

– შენთვის აჯობებს, დედაშენმა არ გაიგოს, ჩემს სკოლაზე რომ ლაპარაკობ, – ცივად მოუჭრა ჰარიმ.

დადლიმ სქელ საჯდომზე ჩამოჩაჩული შარვალი აიწია და დაეჭვებით ჰკითხა:

– მაგ ღობეს რას მიშტერებიხარ?

– ვფიქრობ, ცეცხლის წასაკიდებლად რომელი შელოცვა გამოვიყენო, – წყნარად მიუგო ჰარიმ.

დადლის ელდა ეცა:

– ა-ა-არა! მამაჩემმა ხომ გაგაფრთხილა, აქ ჯ-ჯ-ჯადოქრობის უფლებას არ მოგცემო! იცოდე, აქედან გაგაპანლურებს... მერე ვნახოთ, სად წახვალ... ერთი მეგობარიც კი არა გყავს...

– ჯიგერი პოკერი! – განრისხებული ხმით შეჰყვირა ჰარიმ, – ფოკუს-მოკუს, სქვიგლი-ვიგლი...

– დედიკოოო! – ამოიღწავლა დადლიმ და გიჟივით გავარდა სახლისაკენ, – დედიკოოო! ჩვენ-რომ-ვიცით, იმას აკეთებებს!

ეს სიამოვნება ჰარის ძალიან ძვირი დაუჯდა. დეიდა პეტუნია კი მიხვდა, რომ ჰარის არაფერი ჩაუდენია, რადგან არც დადლისა და არც ღობეს არაფერი მოსვლიათ, მაგრამ განრისხებულმა მაინც ესროლა გასაპნული ტაფა, რომელიც ჰარიმ იოლად აიცდინა. მერე უამრავი საქმე დაავალა და დაემუქრა: სანამ ყველაფერს არ მოათავებ, საჭმელს ვერ ეღირსებო.

დადლი მთელ დღეს უსაქმურად დაყიალებდა და ნაყინს მიირთმევდა. ჰარიმ კი ფანჯრები გაწმინდა, მანქანა გარეცხა, გაზონი გაკრიჭა, ყვავილების კვლები გამარგლა, გასხლა და მორწყა ვარდები და ღობეც გადაღება. ახლა უკვე ნანობდა, დადლის თავი როგორ გავუყადრეო, მაგრამ დეიდაშვილმა ისეთი რალაც შეახსენა, რაც მოსვენებას არ აძლევდა... იქნებ, ჰოგვორტსში მართლა არც ერთი მეგობარი არა ჰყავს?

„ნეტავ, სახელგანთქმული ჰარი პოტერი ახლა დაანახათ“, ფიქრობდა გამწარებული ჰარი. ზურგი საშინლად სტკიოდა, სახეზე ოფლი წურწურით ჩამოსდიოდა, მაგრამ ყვავილების კვალს მაინც აყრიდა ნაკელს.

რვის ნახევარზე არაქათგამოცლილ ჰარის, როგორც იქნა, დეიდა პეტუნია დაუძახა:

– შემოდი! ოღონდ გაზეთზე დადგი ფეხი, იატაკი არ დამისვარო!

ჰარი სიხარულით შევარდა განკრიალებულ სამზარეულოში. მაცივარზე საღამოს წვეულებისთვის გამომცხვარი, შაქრის იებით მორთული კრემიანი პუდინგი იდო. ღუმელში დაბრანული ღორის ხორცი შიშხინებდა.

– დროზე მორჩი ჭამას! სადაცაა, მეისონები მოვლენ, – დაუსისინა ჭყეტელა ვარდისფერ კაბაში გამოწყობილმა დეიდა პეტუნია და მაგიდაზე ორი ნაჭერი პური და ყველის ნატეხი დაუდო. ჰარიმ ხელები დაიბანა და დამშეული ეცა ღარიბულ საჭმელს. ჭამას მორჩა თუ არა, დეიდამ თეფში სასწრაფოდ ააცალა და შეუღრინა:

– ახლავე ზევით აბრძანდი!

ჰარიმ სასტუმრო ოთახს ჩაუარა და ჰალსტუხებსა და პიჯაკებში გამოწკეპილ ძია ვერნონსა და დადლის მოჰკრა თვალი. ის იყო, ზედა სართულზე ავიდა, რომ ზარის ხმაც გაისმა. ძია ვერნონმა კიბესთან მიირბინა და კბილებში გამოსცრა:

– გაფრთხილებ, შენი ხმა არ გავიგო!

ჰარი ფეხაკრეფით მიიპარა თავის ოთახთან, უხმაუროდ შევიდა, კარი მიხურა და სანოლზე წამოწოლა დააპირა...

მაგრამ... სანოლზე უკვე ვიღაც იჯდა.